

PROVLÄS FRANTAK

EN FÄRD GENOM TID OCH RUM

ROMAN AV MATS EKMAN

KULTURMONSTRET

E-bok
Roman av Mats Ekman
Omslag av författaren
ISBN 978-91-981008-1-5
©2013 Mats Ekman

KAPITEL 1.

Våren 2035 var äntligen kommen och värmen tycktes ha kommit för att stanna. Luften var till och med lite mindre disig än vanligt, som om den ville ge den nyväckta solstrålningen en chans.

Perka bar hem det lilla gyllenbruna paketet från Marcie's Parcel Service med en känsla av att han höll på att gå upp i limningen. Det måste vara detta som det gamla uttrycket betydde. Det var så här det kändes.

Spelet hade äntligen kommit!

Han stack in de åtta fullproppade sticsen i hemterminalens inputlist, dämpade ljuset i rummet, tog på sig hjälmen och handsensorerna, satte sig bekvämt i favoritfåtöljen och startade entersekvensen genom att säga sin personliga kod. Det välbekanta spinnande ljudet växte tills det fyllde hans huvud och han slocknade nästan genast.

Nu stod han på en okänd öde hed i märkliga färger. Det stripiga gräset skiftade i grått och blått, himlen flammade i rött och orange. Han spejade runt omkring sig men fann inget annat anmärkningsvärt. Inga djur. Inga föremål. Det fanns en del stora taggiga tistelliknande växter av ett slag som han aldrig tidigare sett, en sval vind kittlade hans hud och luften doftade friskt. Han själv var iförd en guldgul slängkappa och

någon sorts ålderdomliga byxor, samt en ljus skjorta som såg mycket dyrbar och välskräddad ut. Vid bältet hängde ett tungt svärd med snidat grepp i en skida prydd med gyllene slingor.

Ingen hade talat om för Perka vad det här spelet gick ut på, men kompisarna hade länge tjatat om att det här måste vara det grymmaste spelet hittills för en Level-28-terminal och då måste han förstås ha det. Ingen återvändo.

Perka hade slitit hund. De nya spelen var dyra, och i dessa tider gick det bara att få tillfälliga ströjobb. Han fick spara i flera månader för att kunna köpa det. Det hade tagit jävligt lång tid. Men nu var han vid målet. Eller snarare starten.

Sakta gick han på måfå över heden. Kanske fanns något ljud som kunde ge ledning? Han spetsade öronen och lyssnade, hörde några ensamma klagande fåglar på avstånd, men det var allt. Han drog in andan och försökte identifiera de okända dofterna.

Efter en stund nådde han fram till en djup ravin. I ravinens botten brusade en fors, och han började nedklättringen för att ta sig en slurk vatten. I sådana här spel var det viktigt att inte glömma bort att äta och dricka, det hade han lärt sig. Han hade fortfarande månspelet i färskt minne. Där hade han spelat sig nästan medvetlös och fick sjukskriva sig ett par dagar när han återvänt.

Ravinens sluttning var beströdd med stora kantiga stenblock, och när han var nere var han rejält trött. Han drack sig otörstig, och precis när han var klar väcktes han av timern, som slet honom tillbaka till F. R.

Fucking Reality.

Sablars blod. Men om han skulle hinna handla innan cityblockets shop stängde fick han lov att ge sig av nu.

Han låste ytterdörren med dubbla slag och steg in i hissen som nu åter gick att använda sedan polisen fraktat bort den döde mannen. Blodfläck-
en på hissgolvet var kvar. Den skulle säkert få vara kvar i fortsättningen också. Högtalaren i hissen spelade den urgamla låten ”Hej Baberiba”, som den alltid gjorde vid den här tiden på dygnet. Just när Perka steg ut ur hissen mötte han sina grannar från våningen ovanför bärande på varsin back öl. De var ordentligt stagade, dunkade honom i ryggen och hejade hjärtligt.

”...köpte öl, köpte öl, köpte öl!” skrålade högtalaren och hissdörren stängdes om de glada pojkarna.

Entrédörren var fortfarande krossad och skulle nog så förbli. Men nog kunde någon ha gjort sig omaket att sopa upp skärvarna. Perka kryssade försiktigt mellan de miljontals små glaskilarna som låg utspridda över nästan hela golvet.

I butiken rådde en livlig kommers, antagligen på grund av helgen nästföljande dag. Ett stort parti potatis hade just inkommit och en yster folkmassa trängdes kring lådorna.

Perka var trött på shopens groddiga potatisar och köpte inga. Han föredrog makaroner. Påpassligt nog var det just nu extrapris på makaroner. Det blev två stora påsar. Köttfärs, morötter och några stora blöta biffotomater fullbordade matinköpen. Han tog också öl, så många han orkade bära. Inte för att han precis älskade öl men det var i alla fall bättre än te eller kaffe, kokt på bostadens sura gråbruna vatten.

Vid fiskavdelningen hade en inköpsrobot råkat i diskussion med säljroboten. Inköpsroboten hade bestämt sig för en stor glosögd torsk för sin ägares räkning och sagt ”slå in den” till säljroboten, som slog in fisken i kassan och bekräftade att så var gjort. Inköpsroboten, som lätt kunde konstatera att fisken ingalunda var inslagen i papper, upprepade sin begäran att fisken skulle slås in, varpå säljroboten kontrollerade att fisken var inslagen i kassan och vidhöll att torsken redan var inslagen.

Ingen av robotarna var programmerad att lösa problemet och den låsta programslingan hotade att fortsätta i evighet.

Perka hade tänkt köpa litet av butikens specialinlagda islandssill men orkade inte vänta på att datajouren skulle komma och releasa säljroboten utan begav sig muttrande hemåt.

Två ungdomsgäng höll på att utrota varandra med hjälp av plankor och bollträn just när han passerade torget, och han höll sig så nära husväggarna som möjligt för att inte träffas av något tillhygge. Glåpor-den haglade tillsammans med stenar och tomflaskor. Just när han passerade banken föll en fet skinnjacksklädd yngling ner framför honom med huvudet före. Killen hade suttit uppflugen på det lilla skärmtaket men fällts av en välriktad sten från en motståndares handyshot. Slaget i huvudet mot trottoaren måste ha varit dödande, för han låg stilla.

”Nytt hopp för landets ekonomi” blinkade löpet utanför tidningskios-

ken. Kul för landet, tänkte Perka. Att saken angick honom hade han för länge sedan upphört att tro. ”Frantak räddade mitt liv!” hojtade någon på månadsmagasinet Galacias skärm. Det sket Perka i. Han hade aldrig fallit för det där med legala droger.

Bakom honom hördes polissirener och han begav sig hastigt vidare. Att förhöras som vittne var inget han åstundade.

Han staplade upp matvarorna i sitt kylskåp för att kunna spela en stund innan han gjorde i ordning maten. På med hjälmen, ljuset bort, in med koden: ”Skala bananen!” Han hade hittat på koden själv. Fyndigt! Han var åter i ravinen.

Vinden var ännu svalare här nere på ravinens botten, och hela ravin-
nen låg i skugga. Det tycktes som om det redan var kväll. Bäst att hitta någonstans att sova över natten.

Bakom ett busksnår vid forsen syntes plötsligt en liten stuga. Det steg rök ur skorstenen så någon måste bo här. Var det vän eller fiende?

Han knackade på den grå, grovt tillyxade dörren. Efter en stund hördes hasande steg, dörren gled upp och en mörk skepnad syntes. Det var en liten rynkig gumma, klädd i mörkgrå vadmalskläder och med huckle kring huvudet. Bakom henne skymtade han en svart katt med lysande gula ögon. Det var mörkt i rummet och allt man såg var ett litet fönster med handblåst glas i motsatta väggen.

”Jag förstår att du söker efter nattlogi!” sa hon.

”Javisst. Men hur kan du veta det?” frågade Perka.

”Jag vet allt jag behöver veta”, sa gumman illmarigt och plirande.

”Men här finns bevarare mig väl inte en gnutta plats. Gå istället till min käre vän Trollkarlen. Han bor vid den stora eken en fjärdingsväg åt det hållet.”

Gumman pekade, och Perka kliade sig i huvudet. En fjärdingsväg, vad fan var nu det för något? Men innan han hann fråga gumman hade hon stängt dörren.

Perka hade precis börjat gå när timern väckte honom igen.

Mat. Visst ja. Han var trött på hushållsarbete men man måste ju äta.

Han vräkte ner köttfärs, hackade morötter och några slafsiga tomater i en panna och satte en kastrull makaroner på spisen. Matoset luktade äckligt. Han borde förstås ha skrubbat ren spisen för längesen men hade inte pallat med det slitet.

Medan han väntade läste han i instruktionsboken till spelet. Tidigare hade han bara ögnat igenom sidorna, men nu studerade han dem närmare.

Mittuppslaget bestod av en färggrann karta, så full med små obegripliga detaljer att han måste leta fram sitt förstoringsglas. Ravinen var lätt att hitta, men var fanns gummans stuga? Kunde det vara den där lilla fluglorten? Han var inte säker.

Vattnet på spisen kokade över med ett fräsande och han väcktes ur sina funderingar. Han rörde om litet i pannan, skruvade ner värmen under makaronerna och satte sig igen. Kunde inte vetenskapen komma på något bättre sätt att koka makaroner? Vad var det för civilisation?

I övre delen av kartan fanns ett jättelikt och magnifikt bergslandskap, annars fanns mest tät skog. Nästan inga stigar syntes och ingen bebyggelse heller, förutom den lilla fläcken som måste vara gummans stuga. Fastän kartan föreföll detaljrik gick de flesta krumelurerna inte att tyda. Vad skulle man då ha för nytta av den här kartan som ändå inte visade något?

De efterföljande sidorna var också nästan helt obegripliga. Där stod en massa trollformler, beskrivningar på obegripliga hightech-maskiner och recept på magiska drycker och en massa annat som han inte förstod.

Irriterad tvingade han ner sina kladdiga makaroner och den lätt vidbrända köttfärsgeggan. Så satte han sig åter vid spelterminalen och dök in i spelet.

Det hade hunnit bli ganska mörkt medan han var borta. Tiden gick tydligen vidare i spelet även när han inte var där. Då skulle det kanske bli besvärligt att sitta och spela på natten som han ofta brukade göra.

Kanske skulle han hitta en lykta så småningom.

I beskrivningen hade i alla fall stått att en fjärdingsväg var en kvarts gammal mil, vilket gav en uppfattning om avståndet till Trollkarlens hus. Han började gå i den riktning som gumman anvisat. Det var uppforsbacke nästan hela vägen och när han kom åter till toppen av ravinen såg han genast Trollkarlens stenhus på avstånd.

När han kom fram var det rejält mörkt, och den sista biten snavade han fram. Men ljuset var tänt inne hos Trollkarlen så huset syntes på långt håll. Någon stor ek kunde han däremot inte se men det kunde ju göra detsamma.

Portklappen var formad som en drake. Han lyfte den och knackade. Ett ofantligt eko rullade bort därinne. Huset var inte så stort utanpå men tycktes inuti vara hur stort som helst, säkert fyllt med väldiga korridorer, salar och marmortrappor. Perka ryste av välbehag.

En liten lucka öppnades och ett rättgrått ansikte kikade fram.

”Vem är du?” sa en gnällig röst.

”Jag är Prins Otahan från Venzitors land!”, hörde Perka sig själv svara.

Vissa repliker var inprogrammerade i förväg och kunde inte ändras. Nåväl, nu fick han i alla fall veta vem huvudpersonen i spelet var, den som han själv skulle gestalta. Prins Otahan! Malligt!

”Har du guld?” pep huvudet i luckan.

Perka grävde kring i fickorna och fick fram ett runt guldmynt. Det var tungt och glänsande och bar bilden av en fläskig gubbe i rustning med hjälm och visir. Han räckte fram myntet, dörren sköts upp på gnisslande gångjärn och ljudet skallade fram och tillbaka mellan oändliga väggar av sten tills det blev för svagt för att kunna uppfattas.

Den hopskrumpne och till synes helt grå mannen höll i en tung svart nyckel som han tigande räckte till Perka. Så pekade han mot en lång stentrappa vid ena väggen. Trappan tycktes vara kilometerlång, den försvann upp i mörkret ovanför den jättelika ingångshallen som trots sin storlek endast upplystes av fyra stearinljus i en tennstake placerad på ett runt marmorbord alldeles innanför porten.

När Perka åter vände sig mot den grå mannen var denne försvunnen. Allt var tyst.

Det såg verkligen mycket mörkt ut i trappan, så Perka tog loss ett av ljusen i staken innan han började gå. Han kände sig mycket trött så det var nog läge för att avsluta spelet. Till en början kunde han inte erinra sig lösenordet som skulle föra honom tillbaka till verkligheten, men när han hade suttit en stund i trappan och grubblat dök det upp.

”Ezobánnachen!”

Han vaknade genast och tog av sig hjälmen. Han svettades och var alldeles utpumpad. Det här var ett spel som tog på krafterna och han gjorde nog bäst i att ransonera spelet litet. Klockan var redan halv tre och det var hög tid att gå och lägga sig.

Konstigt lösenord förresten. Kunde de inte ha valt något som var

lättare att komma ihåg? Ett sånt lösenord måste betyda något speciellt. Han hoppades att en riktigt tung förklaring skulle komma så småningom.

Nästa dag firade man President Grogdens Stora Vredes Dag, och Perka var ledig från sitt tillfälliga knek som mopedbud. Han vaknade redan klockan åtta, och oförmögen att ligga och dra sig steg han upp och tomtade in till terminalen för att spela vidare. Eftersom terminalen alltid var blockerad på morgonen sådana här dagar fick han pina sig igenom slutet av Presidentens Högtidstal innan han kunde börja. Klockan tjugo över åtta slapp han äntligen se Presidentens inställsamt flinande ödleansikte och kunde starta spelet.

Han vaknade med ett ryck. En solstråle silade in genom det lilla blyinfattade fönstret ovanför porten och träffade hans ena öga.

Det värkte i kroppen när han reste sig. Vilken blunder! Han hade glömt att tiden gick i spelet även när han inte var där. Nu hade han gått ur spelet sittande i trappan, varför han vaknade nästa morgon mörbultad och frusen efter att ha sovit sittande på ett iskallt stentrappsteg. Bredvid honom låg nyckeln som antagligen ledde till ett varmt sovrum med en bekväm säng och kanske en kamin eller eldstad.

Ursinnig gjorde han en åkarbrasa stående på nedersta trappsteget. Av de fyra ljusen hade alla slocknat utom en ynkligt flämtande stump i staken.

Eftersom ingen levande varelse fanns i närheten började han gå upp för trappan för att se om han kunde hitta sitt rum. Trappan följde den svängda muren och var etthundratvå ekande steg lång utan ett enda vilplan. Däruppe började en mörk korridor, och Perka fick gå försiktigt för att inte snava på de ojämna stenplattorna. Längst bort i korridoren fanns ett litet fönster och han gick i riktning mot detta, samtidigt som han prövade nyckeln i de dörrar som dök upp på ömse sidor av korridoren.

Fjärde dörren gick gnisslande upp. Han smög in i det mörka rummet och försökte hitta ett ljus någonstans. På bordet stod en fotogenlampa och bredvid den kände han, snarare än såg, en ask svavelstickor.

Ett djupt rosslande andetag hördes i mörkret framför honom och han blev stående blickstill.

”Jaså, du har kommit nu! Det var i senaste laget!” sa en mjuk kvinnoröst.

Äntligen fick han fram en av svavelstickorna och tände den mot bordet. Det han såg fyllde honom dels med hänförelse, dels med fasa. I en korgstol satt en ung kvinna med långt kopparrött hår, fager som en prinsessa. Och i sängen satt ett jättelikt brunsvart monster, ett mellanling mellan buffel, vårtvin och varg, och stirrade på honom med ett enda gulgrönt ilsket öga medan det andra hölls hårt hopknipet. Det var inget tvivel om vem av dessa två som hade svarat för det rosslande andetaget nyss.

”Var inte rädd för Lillenalle”, sa prinsessan. ”Han är bara farlig för sådana som har förtjänat det.”